Ч. 188. Середа 6 вересня (24 серпня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї на Угорщині. — Гостина шаха перского у царя. — Події в Росиї. — Телеґрама царя до ґен. Лїневича о мирі.

Мадярску коаліцию припекло. Вість о тім, що угорске правительство, іменно же міністер справ внутрішних Крістоффі, рішив ся на всякий случай старати ся о заведенє загального права виборчого, перепудила коаліцию, котра вже тепер менше говорить о незаконности правительства а думає більше о тім, як би видерти правительству небезпечне оружє з рук. На нинїшнїм засїданю екзекутивного комітету мадярскої коаліциї має пос. Васоній поставити внесенє, щоби хтось з членів коаліциї предложив вже готовий проєкт загального права виборчого, або щоби палата послів вибрала комісию, котра би на основі дат, яких мало би доставити міністерство справ внутрішних, виготовила і предложила проєкт реформи виборчої, опертої на загальнім праві голосованя. Над тим проєктом мусїли би як найскорше розпочати ся наради, щоби не допустити до того, аби правительство надуживало ідеї загального права голосованя для своїх тактичних цїлий. Банфі заявив, що він годить ся вповнї на то внесенє і що на нинїшнїм засїданю коаліцийного комітету порушить ту справу. Коли би комітет не згодив ся, то він на засїданю палати послів дня 15 вересня предложить в палаті послів внесенє, до котрого почин подав Васоній.

Шах перский, вертаючи домів через Росию, поступив і до Петербурга. Здає ся, що завела єго туди не так може охота побачити Петербург і зложити візиту цареви, як якісь відносини політичні. Персия знаходить ся межи Росиєю а анґлїйскою Індиєю, як межи молотом а ковалом, а положенє єї стало тепер по российско-японьскій війнї і в виду нового анґлїйско-японьского договора ще критичнїйше; іменно же згаданий договір мав шаха особливо спонукати до стрічи з царем. Кажуть іменно, що шах одержав від Анґлїї якісь дуже користні предложеня що до уділеня концесий анґлїйским товариствам і він готов би на них згодити ся, але хоче насамперед порозуміти ся з Росиєю, котра вже давнїйше одержала від него якісь приреченя. Здає ся, що анґлїйско-японьский союз спонукав шаха спробовати, чи не далось би щось виторгувати на Росиї, котрій треба тепер конче доброго союзника в Азиї. В Петербурзї складав шах візиту всїм членам царскої родини. Підчас пира в царскій палатї в Петергофі цар в своїм тоастї увіряв шаха о своїй дружбі і желав як найлїпшого розвитку Персиї, а шах пив за здоровлє царя і цїлої єго родини та на будучність і велич Росиї.

В Росиї заносить ся, як ми то вже доносили, на утворенє кабінету міністрів на західно-европейский лад з президентом міністрів і солїдарною одвічальностию. Справа ся має бути в слїдуючім тиждни полагоджена і визначено вже в тій цїли конференцию. Кажуть, що теперішний комітет міністрів буде лиш просто переіменований на одвічальний кабінет, котрого президентом стане Вітте.

З кількох сторін в Росиї доносять о великих розрухах. Так прийшло в Лїбаві минувшої суботи вечером до великої бійки цивільних з войском. Коли іменно покликані резервісти маширували на дворець, напала велика товпа людий на войско, що вело резервістів, і завзивала їх, щоби ставили опір. Козаки кинулись тодї на товпу і розігнали єї. Підчас того зранено одного офіцира від драґонів каменем в голову, а з недалекого дому хтось стрілив до войска. Козаки стрілили тодї також а відтак впали до того дому і зранили там вісїм осіб, з котрих одна вже умерла. Згинув також один урядник полицийний а одного вояка зранено. Арештовано 122 людий і остаточно заведено спокій. Також і в Кишеневі ви-

За один цьвіт.

(Оповіданє з часу француского революциї.)

Ґраф Клєрвіль саме віддав свою одиначку дочку Йолянду за маркиза де Керґоне, потомка старої гордої шляхотскої родини з Бретаниї. Торжество вінчаня скінчило ся, широко отверті церковні двері відслонювали високий, богато цьвітами і сьвічками прикрашений престол і в умаєних дверях появила ся молода пара, між тим як дзвони витали голосно єї появу. Солодкий весняний воздух наповнював пахощами воздух, ликуючий щебет безчисленної товпи малих птиць підносив ся до неба і золоті проміні сонця окружали мов сяєвом чола молодої і молодого. Йолянда була хороша і принадна як сьвіжий ранок; в своїм легкім, білім одязї подобала на ангела сьвітла і очи благородного маркиза Керґоне спочивали на ній з невисказаною любовію.

Сільске населенє пишало ся в найкрасших сьвяточних одягах. Мужчини мали розети в дірках сурдутів, жінки цьвіти при корсетках, а всї махали галузками тернини і наповнили воздух оглушуючими окликами радости.

— Многі лїта панї Йолянді! Най Бог благословить нашу солодку, молоду паню! — кричали, а деколи роздавали ся оклики: — Многі лїта маркизови!

До церкви в Клєрвіль, що виставала понад цїле село, бо стояла на скалистій горі, вела кручена стежка сходів. Богачі і бідні, знатні і малі, живі і умерлі, всї они могли лиш тою дорогою дістати ся до церкви.

Весїльна дружина, супроводжена живими окликами товпи, ішла сільскою дорогою в долину, де при найнизшім сходї ждали на неї повози, аби завезти всїх до палати, а молодий, зворушений до глубини одушевленем і очивидною прихильностию народу для своєї жени, шепнув їй нїжно:

— Бачиш, люба, як дорога ти тим людям. Они тебе нїколи не забудуть і я побоюю ся, що они в глубинї душі гнївають ся на мене, що я забираю їм їх доброго ангела.

Йолянда усьміхаючись глядїла на него хвильку своїми пречудними очима, відтак обернула ся до свого вітця і сказала:

— Нинї пречудний день тату, не могли би ми пійти до дому пішки?

— Очивидно, любко, коли того бажаєш — відповів отець, дуже урадований, що лучила ся єму нагода вдоволити ще одній просьбі своєї дитини, з котрою мусїв вже вскорі розлучити ся. І так молода пара і молодші участники весїльної дружини ішли через село пішки до замку Клєрвіль, а старші їхали позаду повозами.

Йолянда, ведена під рамя своїм чоловіком, задержувала ся часто при однїй або другій низкій хатчинї, перед дверми котрих сидїли старі і недужі, котрі не могли взяти участь в весїльнім походї, а раді були побачити молоду ще перед єї відїздом. Для кождого мала она миле слово і усьміх і не одна тремтяча рука простягала ся до неї і неодин слабий, дрожачий голос вимавляв з благословенем єї миле імя.

Похід дійшов до вузкої стежки, коли нараз стрітив на дорозї перепону; то був похоронний похід, що несподївано заступив їм дорогу. Дуже бідний мусїв бути той похорон, бо біле покривало, що вкривало труплa молоді дївчини, не красив нї вінець, нї китиця цьвітів, нї навіть найменшого пучка не видко було на простих марах, помимо богатої в цьвіти весни.

За домовиною ішов поволи зі спущеною головою, з лицем закритим руками, бідно одїтий чоловік, сам один — правдивий образ розпуки.

На вид весїльних гостий хотїли люди, що несли мари, уступити і зробити дорогу, але той, що ішов за домовиною, підніс голову і поглянув дико на веселе товариство, що в своїх богатих одягах і з сьміючими ся, щасливими лицями немов би глумили ся над єго глубоким болем.

— Наперед! — закричав він хрипким голосом до людий несучих мари, а єго черти так скривили ся, немов би він хотїв всїх тих хороших панів і панї потоптати ногами. Але люди не рушали ся. На те виступив наперед ґраф і сказав поважно:

— Честь перед смертию, товариші! Розступіть ся, нехай перейдуть мари!

Єго зазиву сейчас послухано і похоронний похід рушив попри сьвітле весїльне товариство, що з почестию розступило ся, при чім панї хрестили ся а пани повідкривали голови.

бухли якісь розрухи з характером протижи-дівским.

Телеґрама царя до ґен. Ліневича повідомляюча его о заключеню мира нагадує давнїйші укази хіньских цїсарів, котрі, змушені платити военне відшкодоване, сповіщали нарід, що цїсар змилосердив ся над бідними чужинцями і казав їм виплатити гроші на дорогу. Так і цар повідомляючи ґен. Ліневича, каже насамперед, що мирові переговори в Порсмес довели дня 19 серпня до відкинення японьских жадань що-до Сахаліна і военного відшкодованя і т. д. При дальших переговорах Японцї згодили ся на „наші“ условія і „просили“, щоби їм „вернути“ ту часть Сахаліна, котру японьске войско обсадило. Цар каже, що він і цїла Росия вірять в силу славної армії, котра через 19 місяців здержувала крок за кроком неприятеля, а тепер значно скріплена і зреорґанїзована могла би его важко побити. Цар каже, що лиш обовязок і совість наказують ему не виставляти хоробре войско на дальшу війну ізза половини якогось далекого острова.

Новинки.

Львів, дня 5 вересня 1905.

— **Директор почт і телеґрафів** п. Сеферович виїхав за чотиротиждневою відпусткою. Управительство дирекциї почт обняв в его заступстві старший радник почтовий п. Пікор.

— **Самоїзд, чорти і... Японцї.** Про характеристичну подію доносить „Кіевская Газета“: Дня 13 м. м. з Умани до Казатина через Монастирище переїздҗав самоїзд з чотирма шпортсменами і машиністом. В однім селї під Монастирищем самоїзд задержав ся. Довкола него вилягло цїле село і приглядаючи ся, почали міркувати: що се таке, як то може бути, щоби віз йшов без коний, а може в тім нечиста сила? Деякі старші селяни хрестили ся і говорили, що то певне чорти... Шпортсмени сьміяли ся з селяньскої цїкавости. Але найшла ся між народом баба, що уходила у всяких неясних справах за знахорку і она рішила, що то нїчо инше, лише Японцї, котрі приїхали з Японії... Товпа згодила ся з тим рішенем і хтось спровадив сейчас старшину в особі сотского. Той представитель власти, з бляхою на грудях, підійшов поважно до подорожних і сказав: „Здорові були, а скажіть но, що ви за люди, чи не Японцї часом? А покажіть но свої пашпорти!“ Подорожні почали спершу жартувати, говорячи, що они самі „пашпорти“, то знов, що они Французи і комора їх перепустила. Але сотский не жартував і крикнув: „Хлопцї, беріть-но тих чортів та їх машину і завезіть їх до розправи“. Подорожні побачили, що тут не переливки і скочивши на самоїзд, пустили его в рух цїлою силою. Товпа селян кинула ся з криком та свистом за ними в погоню і гнала аж до міста. То викликало між Жидами великий переполох, але коли ті дізнали ся про „чортів“, прилучили ся до селян і давай гонити за самоїздом. Очивидно, самоїзд утїк, але ще кілька днів опісля в цїлій околици говорили лише про те, як то могло бути, що віз їхав без коний.

— **Трійнята.** На положничім відділї львівского шпиталя загального повила в суботу рано зарібниця зі Львова Л. Павличакова трійнята: двох хлопцїв і одну дївчинку. Мати і дїти завдяки печаливій опіцї лїкарскій мають ся добре.

— **Самоубийство.** В однім з перворядних гoтелїв львівских відобрав собі вчера перед полуднем житє вистрілом з револьвера в голову 26-лїтний Йосиф Жебровский, слухач унїверситету, касиєр крамницї тов. Szkoł-и Ludow-oї. Тїло самоубийника відставлено до трупарнї медицини судової. Причина самоубийства незвістна.

— **Смертельна пригода на зелїзници.** Із Стрия доносять: В ночи з 31 серпня на 1 вересня дістав ся на тутешній стациї зелїзничій в часї пересуваня возів робітник Пйотровский так нещасливо поміж два вози, що в наслідок потовчень вскорі помер.

— **Грізний пожар** — як доносять з Сараєва до віденьских часописий — лютив ся оногди в місцевости Тесанїє. Жертвою полумини упало 15 домів і 35 склепів і магазинів. Шкоду обчисляють на 300.000 корон.

— **Страшне убийство.** З Каменц, в Саксонії доносять: В домі склярского майстра Лїнкого вибух оногди рано огонь, котрий знищив цїлковито шопу і кришу дому. По угашеню огня побачено в однїй з комнат лежачі в калюжах крови трупи шістьох осіб: жінки і тещі Лїнкого та четверо їх дїтий в вїцї від 4 до 10 лїт. Здогадують ся, що Лїнке поубивав всїх, а відтак аби затерти слїди злочину, підпалив дім. Лїнкого арештовано.

— **Біла хоругов.** З Фельдбаху в Стирії доносять до Fremdenblatt-у дня 1 вересня: Від передвчера повіває на будинку тутешного суду повітового біла хоругов на знак, що в тамошних арештах нема нїякого арештанта.

— **Родинна драма.** В Дрогобичи лучила ся сими днями в домі Зісманів кровава драма з такої причини: Зісман посперечав ся з своєю жінкою. Сварни прислухував ся син їх, студент медицини, котрий станув по сторонї матери. Внаслідок того старий Зісман ударив сина, а той вхопивши ніж, кинув ся на вітця і ранив его тяжко. Син арештований, а отець в безнадійнім станї перевезений до шпиталю.

— **Співак мілїонер.** В Варезе в Італії помер славний тенор Франц Таманьо і полишив 5 мілїонів лїрів майна. Таманьо був за молоду слюсарем і аж у війску звернено увагу на его гарний голос. Завдяки помочи одного богача Таманьо покінчив консерваторию і зеднав собі відтак славу на всїх сьвітових сценах яко тенор в героїчних партиях. Був то дійстний виїмок між співаками, що зробив маєток, який записав своїй близшій і дальшій родинї.

— **Сильне землетрясенє в Абруццах.** В Сульмени, родиннім місті Овида, дало ся чути оногди таке сильне землетрясенє, якого старі люди не памятають. Все населенє покинуло доми і ночувало на улицях і полях. Много домів завалило ся, инші попукали, а комини позлїтали з усїх домів. З вязницї мусїли випустити всїх вязнів і позволено їм ночувати на подвірю. Також в місті Палена наробило землетрясенє великої шкоди. Велика старинна церква розпукла ся на двоє і грозить заваленєм.

— **З черновецкого унїверситету.** В лїтнім півроцї с. р. було на черновецкім унїверситетї вписаних 636 студентів. З того було 80 звичайних і 1 надзвичайний студент на теольоґії, 329 звич. і 24 надзвич. і одна госпітантка на правах, 131 звич. (між тими 5 жінок) і 53 надзвич. (між тими 30 жінок), 11 фармацевтів і 6 госпітанток на фільозофії. Після матерної бесїди було говорячих по нїмецки 351, по румуньски 149, по руски 67, по польски 36, по росийски 15, бо сербски 8, по болгарски 4, по чески 2, по вірменьски 2, по мадярски 1 і по анґлїйски 1. Після релїґії було: 264 жидівскої, 204 православної, 88 римо-католицкої, 47 греко-католицкої, 26 протестанцкої, 4 вірмень-

---

Суджена на вид молоденької ще стати під білим покривалом була незвичайно зворушена. Она відірвала з своєї китицї галузку цвитучої помаранчі і положила єї лагідно на мари.

Опечалений мужчина бачив то і его черти лиця трохи злагіднїло. Відтак знов заслонив лице руками і почав тихо плакати.

— Хто той чоловік? — спитав ґраф Клєрвіль.

— Не знаю, пане ґрафе — відповів запитаний — то чужинець і приїхав сюди до гостинницї перед кількома днями з своєю сестрою. Она була вже майже конаюча, як то всї бачили. Він видко мусїв єї дуже любити і коли она умерла, він кляв як поганин і грозив всїм.

Весїльна дружина рушила в дальшу дорогу до замку і веселий звук дзвонів замінив ся в понурий похоронний зойкіт, коли мари наближали ся до сьвяточно украшених дверий церкви.

— Хто була та панї? — спитав чужинець одного з несучих мари.

— То панна Йолянда де Клєрвіль — була відповідь, а чужинець шепнув тихо:

— Дай їй Боже по вік щастє!

Відтак увійшов до церкви.

*

Двайцять лїт минуло і в Парижи настало пановане терористів. У Вандеї війна дійшла до найбільшої сили, коли конвент вислав одного з своїх членів до Нант з приказом, аби примінив супротив роялїстів скорі і як найнайстрожші міри. Відповідно до того відпоручник правительства, назвищем Карієр, заподіяв, аби велике число „підозріних“ замкнено в однім будинку недалеко катедри Сьв. Петра. Мужчин, жінок і дїтий замикано товпами в тій вязници над Льоарою і помимо щоденних масових топлень була она заєдно повна неповинних жертв.

В однїй великій, низькій сали страшний диктатор відбував свій „суд“ над житєм і смертию.

Увязнених дїлено на дві кляси, обжалованих і засуджених. Перша з тих кляс зменшала ся в тій самій мірі, як друга збільшала ся і вкінци постановив Карієр ще більше прискорити судове поступоване, поминаючи всякі формальности в засуджуваню обжалованих. Від тепер чути було лиш страшні слова: „Засуджений на смерть“ і то в тій самій хвили, к ли лиш обжалованого роялїста уведено до судової салї.

— Анрі де Керґоне! — крикнув судовий возьний і з товпи виступив наперед молодий, вісїмнайцятьлїтний мужчина. Він поклонив ся своїм судям так чемно і складно, немов би находив ся на королївскім дворі в Версали і — як видавало ся — немов би цїлковито не знав, що его жде страшна смерть.

— Вас обжаловують, що ви дали почин до заговору против републики і брали участь в приготовлюванім замаху на моє житє.

Молодець поглянув свобідно і неустрашимо на свого судию і відповів спокійно:

— Я винен вам смерть мого вітця. А плачу все свої довги!

— Анрі! — скрикнув благаючо жіночий голос.

Карієр кинув довкола себе лютий погляд, між тим як молодця відведено.

Тепер стеяли перед судиєю дві женщини.

— Чи ви мати того молодця? — спитав Карієр старшу з них.

— Я его мати, а та дївчина то его сестра.

— Ваше назвище?

— Йолянда де Клєрвіль, маркіза де Керґоне.

Судия глядів хвильку єстро на бесїдницю, відтак заявив, що розправа скінчена і додав коротко:

— На смерть засуджені, всї троє!

Засуджених відведено тепер до вязницї.

Повязаних по двоє, вкидувано нещастних в човна і вивожено їх далеко на води Льоари, аби їх там убивати баґнетами або шаблями, а їх тїла вкидати у воду. Однако той повільний спосіб убиваня ще не заспокоїв кровожадність Карієра і тому він видав приказ виводити свої жертви сотками на недалеке поле і там розстрілювати їх.

Маркіза де Керґоне і єї двоє дїтий ждали в сумнім мовчаню на виповнене засуду, коли до вязницї увійшов дозорець і візвав молоду ґрафиню, аби ішла за ним.

— Ох, чому ви нас розлучуєте? — скрикнула мати з розпукою.

— На приказ горожанина Карієра — відповів дозорець.

По довгім, сумнім пращаню розстала ся дївчина з своїми найдорожшими і пійшла за дозорцем до страшного диктатора, котрий глядів на неї довго своїми понурими очима. Коли дозорець відійшов і він остав сам з бідною, тремтячою зі страху дитиною, спитав єї шепотом:

— Як називаєш ся?

— Івона де Керґоне.

— Любиш свою матір?

— Так, пане — відповіла дївчина, трясучи ся цїлим тїлом.

ско-католицкої, 2 вірмено-ориент., 1 евангелицкої релиґії.

— **Нещастна пригода.** Передвчера лучила ся нещастна пригода в мешканю др. В. Станишевского, директора каси ощадности в Кракові. До сина доректора, Адама, ученика 6-ої кляси ґімназияльної, прийшли три его товариші, а то: В. Маркевич, син повітового комісаря, Т. Оріховский і В. Стоцкий-Сосновский. В одній комнаті Маркевич і Оріховский грали в білярд, а в другій був Стоцкий і Станишевский. Стоцкий побачивши рушницю, відозвав ся до Станишевского: „Вистріли на пострах.“ Станишевский взяв рушницю, з набою виймив шрот і вистрілив в напрямі білярдової комнати. По вистрілі Маркевич упав на землю і вскорі умер, заливаючи ся кровію з розбитої голови. Лікарі кажуть, що в наслідок близького вистрілу розпукла ся голова Маркевича.

— **Пригода на границі.** З Новосілки над Збручем доносять: Перед кількома тижнями везло 5 людий до російскої границі книжки і часописи. Російскі жандарми довідали ся о тім наслідком денунцияциї, перейшли через Збруч в числі десятьох і побачивши галицких селян, почали на галицкій териториї до них стріляти. Селянам удало ся утечи, крім одного, раненого, що попав в руки жандармів, котрі потягли его через Збруч до Росиї.

Телеґрами.

Петербург, 5 вересня. (Петер. Аґ. тел.). Ґен. Ліневич телеґрафував до царя: Дня 3 с. м. рано войска наші в Кореї відперли кілька енерґічних атаків виконаних шістьома батальонами японьскими з 12 пушками. Рівночасно розпочали Японці офензиву против наших відділів в Кіянкереґін.

Порсмет, 5 вересня. (Бюро Райтера). Підписане договору мирового відбуде ся нині о 3 год. по полудни.

Порсмес, 4 вересня. Справу Сахаліна полагоджено остаточно в слідуючий спосіб: Укріплень на острові не вільно ставити ані Росиянам ані Японцям, але кожда з держав може удержувати на острові тілько войска, кілько хоче. Опорожнене Манджуриї має наступити з обох сторін до 18 місяців. Яко сторожу зелізничу вільно кождій стороні держати по 10 узброєних людий на 1 кільометр.

Берлин 5 вересня. „Reichsanzeiger“ доносить: Дня 3 вересня було в Прусах 13 нових случаїв занедужаня на холеру, з того 3 закінчило ся смертию. До дня 4-го вересня до полудня було 10 нових случаїв з 3 случаями смерти До дня 4-го вересня до полудня занедужало загалом 66 людий, а померло 23.

Берлин 5 вересня. До тутешних часописий доносять, що минувшої суботи відбула ся під проводом царя коронна рада, на котрій предложено звіти о нарадах над законом о зборах і законом прасовим. Комітетови міністрів поручено виготовити для думи відповідні предложеня.

Москва 5 вересня. В помешканю члена земства Баєнова відбувало ся вчера засіданє виділу репрезентантів земств. Зараз на початку засіданя впала поліция до помешканя Баєнова, щоби на приказ ґен.-ґубернатора недопустити до нарад. Зібрані спротивились приказови і остаточно позволила поліция на дальші наради під єї надзором.

— А твого брата — що би ти зробила, аби уратувати его жите?

— Я радо віддала би моє власне — скрикнула Івона живо.

— Не хочу твого житя, дитино, лише твого мовчаня. Кілько літ маєш!

— Шіснайцять, пане.

— То ти ще не научила ся говорити неправди. Слухай! Ось тут маєш лист, який я тобі даю під тим услівєм, що обіцяєш мені не отвирати его перед північою. Ще більше, не сьмієш нікому а нікому згадувати о тім. Обіцюєш мені то? — Добре. Іди!

Налякана дівчина взяла лист, сховала его під корсетом і повернула до вязниці.

Заки ще мала час відповісти на всі тревожні питаня своєї матери і брата, явив ся чоловік з пістолетом в руці і приказав увязненим, аби за ним ішли. Приказавши їм під грозою смерти найстрожше мовчане, подав Івоні руку, між тим як Анрі Керґоне підпирав свою омліваючу матір. Темними улицями вів він роялістів.

Вкінци дав знак, на котрий вивинув сейчас на ріці чоловік з човном.

— Всідайте! — сказав перевізник тихим голосом і скоро они сіли, від'їхав на середину ріки.

— Будь відважна, мала сестричко! — шепнув Анрі, притискаючи Івону до своїх груди; відтак дожидали всі в мовчаню своєї послідної години.

В тих кількох коротких хвилях пригадалось їм ще раз ціле їх жите, всі радости і терпіня їх дитинячих літ, як і послідні навіщеня і удари судьби.

Нараз побачили в віддаленю, як від темного неба відбивали щогли якогось великого корабля, їх човно наближало ся скоро до него і заки они отямили ся від здивованя, опинили ся на покладі корабля, між тим як їх перевізник чим скорше відплив до берега.

— Що то значить? — спитав Анрі по хвили зачудованя.

— Що ви уратовані — відповів капітан корабля.

— Уратовані? Як? Ким?

— Перед кількома годинами одержав я велику суму гроший з порученем ждати тут на трех подорожних, котрі хотять їхати до Анґлії. При листі була перепустка вільного переїзду, що мала підпис диктатора Карієра. Коли будемо мати добрий вітер, доїдемо за кілька днів до берегів Анґлії.

— Котра година? — спитала нараз Івона капітана.

— Якраз пів до першої — відповів капітан.

Скоро виймила дівчина лист, який одержала від Карієра, отворила его і перечитала перші стрічки:

„До панни Йоляндн де Клервіль!“

— То для вас, мамо! — сказала Івона, подаючи матери лист; але маркіза дала его синови, аби перечитав. Лист звучав:

„Перед двайцятьми літами, в день Вашого весіля, положили Ви з Вашої весільної китиці на домовину моєї сестри одну цьвітку. Она мала саме шіснайцять літ. Хочу сплатити мій довг і длятого дарую Вам за Ваш цьвіт — жите троїх людий.

Карієр“.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.)
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8·05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2·15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3·45	„ Тухлї (15/6 до 30/9), Сколього (1/5 до 30/9)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.)
	5·25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9·00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2·55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешмезе
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6·25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля (1/5 до 30/9), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский есть пізнійший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелізниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).